

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

24 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Ursache Petru,

judecători – Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Voloșin Ruslan Mugbil Oglî, născut la 06 martie 1993, originar din Federația Rusă, domiciliat în or. Fălești, str. Bucovinei 48;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 10.03.2014 - 24.10.2014 (prima instanță);
2. 12.01.2015 - 23.04.2015 (instanța de apel);
3. 23.11.2015 - 24.02.2016 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A CONSTATAT :

1. Prin sentința Judecătoriei Militare din 24 octombrie 2014, Voloșin Ruslan Mugbil Oglî a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (1) Cod penal, recalificând acțiunile acestuia din art. 371 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 3 ani.

Conform art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului Voloșin Ruslan Mugbil Oglî a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

Prin sentința nominalizată în privința lui Gîscă Maxim Mircea a fost încetat procesul penal de faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (2) lit. b) Cod penal, din motivul existenței circumstanțelor care exclud urmărirea penală.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a stabilit că, militarii serviciului în termen ai unității militare 1003 a DTC al MAI, caporalii Gîscă Maxim Mircea și Voloșin Ruslan Mugbil Oglî, în noaptea de 10 spre 11 ianuarie 2014, în jurul orei 03.00, ambii îndeplinind serviciul militar în termen în unitatea militară menționată, în scopul

eschivării de la serviciul militar, fiind în stare de ebrietate provocată de alcool, au părăsit dislocația unității militare deplasându-se pe străzile orașului Bălți, când în jurul orelor 04.00 au fost reținuți de către colaboratorii pazei particulare „Bercut” în preajma magazinului „Smak” din centrul or. Bălți și predați la Inspectoratul de Poliție Bălți, apoi reînțorși în unitatea militară pentru continuarea serviciului militar.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către avocatul Comandari Vasile în numele inculpatului Voloșin Ruslan, prin care a solicitat casarea sentinței în partea vinovăției lui Voloșin Ruslan, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia Voloșin Ruslan să fie achitat din motivul că fapta incriminată inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii și nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune.

În susținerea apelului său, avocatul a invocat că nu este de acord cu sentința și o consideră neîntemeiată și pasibilă casării în latura declarării inculpatului Voloșin Ruslan vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 371 Cod penal deoarece legislația penală nu stabilește termenele absenței samovolnice în cazul dezertării.

Concluzia instanței, precum că o absență de la serviciul militar atât de scurt timp, cât și una definitivă, în sine se egalează cu un scop unic de eschivare de la serviciul militar, ca o concluzie eronată. De către învinuire nu au fost prezentate probe pertinente, concludente și nici de către instanța de judecată nu au fost stabilite elemente de fapt ce ar demonstra intenția inculpatului, de a părăsi unitatea militară cu scopul eschivării în continuare de la serviciul militar. Ba din potrivă, din materialele cauzei cu certitudine rezultă că Voloșin Ruslan a părăsit samovolnic unitatea militară cu un singur scop, satisfacerea propriei necesități, cum ar fi procurarea țigărilor de la magazinul aflat în apropierea unității și acest fapt este confirmat prin declarațiile martorilor Prepeleac și Didilică. Mai mult ca atât, însăși inculpații Voloșin R. și Gîscă M. au accentuat că au părăsit unitatea militară cu un singur scop, de a procura ceva țigări și bere.

Astfel, apărarea consideră că acțiunile inculpatului incorect au fost calificate de către instanța de judecată ca dezertare, deoarece acestea nu întrunesc în sine elementele infracțiunii și anume latura subiectivă a dezertării, dar, însăși fapta săvârșită de către inculpat nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2015, apelul declarat a fost admis, casată sentința Judecătoriei Militare din 24 octombrie 2014 și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Voloșin Ruslan Mugbil Oglî învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 371 alin.(l) Cod penal a fost achitat din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că cercetarea judecătorească de către prima instanță s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor, însă prima instanță nu a analizat

cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și a dat o apreciere greșită situației de fapt și de drept a acțiunilor inculpatului Voloșin Ruslan.

Astfel, acțiunile inculpatului Voloșin Ruslan au fost calificate greșit de către prima instanță în baza art. 371 alin. (1) Cod penal, după semnele calificative: „*dezertarea - părăsirea unității militare în scopul eschivării de la serviciul militar, săvârșită de către un militar*”.

Instanța de apel a analizat următoarele probe administrate de prima instanță, cum ar fi : declarațiile martorilor Cadanțev Evgheni, Didilică Petru, Grușca Ivan, Goriuc Anatolii, declarațiile inculpatului Voloșin Ruslan, precum și materialele dosarului penal: extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr.109 din 12 iunie 2013, extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr.3 din 09 ianuarie 2014 și a hotărârii comandantului de companie privind repartizarea efectivului pentru executarea serviciului pentru 10.01.2014, extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr.6 din 20 ianuarie 2014, extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr.215 din 08 noiembrie 2013, extrasul din registrul de evidență a comunicărilor privind evenimentele cu indicațiile infracțiunilor, incidentelor și abaterilor disciplinare, extrasul din procesul-verbal nr.12 din 04.06.2013 de la încorporare, extrasul din procesul-verbal nr.1 din 29.03.2013 de la încorporare, certificatul-decizie medicală nr. 20 din 16.04.2014, raportul de expertiză medico-legală nr.195 din 06.08.2014.

Astfel, instanța de apel în urma analizei ansamblului de probe prezentate, prin cercetarea și verificarea minutioasă a acestora în modul stabilit, efectuând o nouă apreciere a acestora, a ajuns la concluzia că Voloșin Ruslan învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (2) lit. b) Cod penal și condamnat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (1) Cod penal urmează a fi achitat din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, ori părăsirea temporară a unității militare cu un alt scop decât cel de a se eschiva de la serviciul militar nu poate fi apreciat ca acțiuni de dezertare, astfel fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Ba mai mult, conform ordinului comandantului unității militare din 20.01.2014 Voloșin Ruslan a fost sancționat în mod disciplinar pentru aceeași faptă de părăsire a unității militare la 4 zile de arest.

În opinia instanței de apel scopul eschivării de la serviciul militar poate fi atât absența de la serviciul militar pentru o anumită perioadă de timp, cât și absența definitivă de la serviciul militar, dar care urmărește ținta de a nu reveni în activitate militară preferînd alte ocupații.

Instanța de apel a respins concluzia primei instanțe, precum că o absență de la serviciu militar atât de scurt timp cât și una definitivă, în sine se egalează cu un scop unic de eschivare de la serviciul militar, ori în atare situație nu ar fi prevederi legate de

sanționare pentru părăsirea samovolnică a unității militare dar cu intenție de a reveni în serviciu.

În cazul dezertării nu este important timpul absenței în unitatea militară ci intenția și scopul făptuitorului de a se sustrage de la serviciul militar și acest scop se înțelege ca intenția directă a făptuitorului de a se eschiva în continuare de la serviciul militar, ceea ce și formează latura subiectivă a dezertării, și în acest context nu au fost stabilite elementele de fapt ce ar demonstra intenția inculpatului de a părăsi unitatea militară cu scopul eschivării în continuare de la serviciul militar.

În această ordine de idei, instanța de apel a constatat că din materialele cauzei rezultă că Voloșin Ruslan a părăsit samovolnic unitatea militară cu un singur scop, satisfacerea propriei necesități, cum ar fi procurarea țigărilor de la magazinul aflat în apropierea unității și acest fapt este confirmat prin declarațiile martorilor Prepeleac Corneliu și Didilică Petru și chiar însăși inculpații Voloșin R. și Gîscă M au accentuat că au părăsit unitatea militară doar cu scopul de a procura ceva țigări și bere.

Astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului Voloșin Ruslan, incorect și ilegal 1-a condamnat, încălcând și ignorând într-o atare situație art. 1 alin. (2) din Codul de procedură penală, care stipulează că „procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată”.

Instanța de apel a ajuns la concluzia că la baza sentinței adoptate prima instanță a pus probe care nu dovedesc vinovăția inculpatului Voloșin Ruslan, ci dimpotrivă confirmă lipsa în acțiunile acestuia a elementelor constitutive a componenței de infracțiune prevăzute de art. 371 alin. (1) din Codul penal.

Astfel, analizând în ansamblu totalitatea de probe cercetate și verificate în modul stabilit, instanța de apel a conchis că vina inculpatului Voloșin Ruslan nu a fost dovedită, ori careva probe directe ce ar demonstra vinovăția nu au fost prezentate, învinuirea fiind bazată exclusiv pe presupuneri, care nu au o susținere bazată pe probe, faptele constatate nu întrunesc elementele infracțiunii pentru care inculpatul a fost pus sub acuzare.

În această ordine de idei, instanța de apel a luat în considerație și prevederile art. 8 alin. (1) Cod procedură penală, „Persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atîta timp cît vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă.”, precum și potrivit alin.(2) „Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.”, plus la toate sunt aplicabile și prevederile alin.(3) a

aceluiași articol „Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțitului, învinuitului, inculpatului”.

În concluzie, instanța de apel a stabilit cu certitudine că organul de urmărire penală nu a prezentat probe de vinovăție a inculpatului Voloșin Ruslan, prin ce au fost încălcate drepturile lui la o cercetare multilaterală și sub toate aspectele ale cauzei, acesta fiind achitat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, prin care indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei atacate, cu menținerea sentinței Judecătoreiei Militare din 24 octombrie 2014, fără modificări.

În argumentarea recursului, recurentul a invocat următoarele motive :

- hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii, și acesta este expus neclar, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală;

- instanța de apel nu a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală și nu a respectat explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct.14 al Hotărîrii nr.22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”;

- decizia instanței de apel prin care inculpatul Voloșin Ruslan a fost achitat, este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu mijlocul probatoriu, adus de către acuzare în sprijinul învinuirii formulate inculpatului și a ajuns la concluzia adoptării unei soluții de achitare, urma să dezvăluie această concluzie, expunîndu-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe, fapt ce pe caz recurentul consideră că nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale;

- instanța de apel, achitîndu-l pe Voloșin Ruslan, nu a luat în considerație toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încălcînd prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, conform căruia fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor;

- instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele administrate legal la faza de urmărire penală și supuse cercetării în cursul procesului, în ambele instanțe de judecată, cum ar fi : declarațiile martorului Cadanțev Evgheni, declarațiile martorului Didilică Petru, declarațiile martorului Grușca Ivan, declarațiile martorului Goriuc Anatolii;

- instanța de judecată nu a dat o apreciere justă și altor probe materiale cercetate în instanță, care de asemenea dovedesc vinovăția inculpatului, cum ar fi : extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr.109 din 12 iunie 2013, extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr.03 din 09 ianuarie 2014 și a hotărârii comandantului de companie privind repartizarea efectivului pentru executarea serviciului pentru 10.01.2014, extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr.6 din 20 ianuarie 2014, extrasul din ordinul comandantului unității militare 1003 a DTC nr. 215 din 08 noiembrie 2013, extrasul din registrul de evidență a comunicărilor privind evenimentele cu indicațiile infracțiunilor, incidentelor și abaterilor disciplinare, extrasul din procesul-verbal nr. 12 din 04.06.2013 de la încorporare;

- instanța de apel la adoptarea deciziei de achitare în privința inculpatului Voloșin Ruslan, era obligată să invoce în cuprinsul deciziei motivele și respectiv necesitatea reaprecierii suportului probatoriu, relevând dezacordul cu aprecierea probelor efectuată de către prima instanță;

- la adoptarea deciziei instanța de apel a admis o eroare de drept, fără a acorda o valoare primară probelor care în opinia acuzării demonstrează vinovăția inculpatului, astfel încât concluzia instanței de apel este inacceptabilă.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent, prevăzut de pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal consideră că criticile aduse de recurent în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume: hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, nu și-au găsit confirmarea. Instanța de apel s-a expus detaliat și motivat asupra sentinței și învinuirii (f.d. 165-172, vol.II), așa cum este indicat în prezenta decizie, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește și repetarea căreia nu o consideră necesară.

Ce ține de argumentul recurentului referitor la faptul că *„decizia instanței de apel prin care inculpatul Voloșin Ruslan a fost achitat, este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu mijlocul probatoriu, adus de către acuzare în sprijinul învinuirii formulate inculpatului și a ajuns la concluzia adoptării unei soluții de achitare, urma să dezvăluie această concluzie, expunîndu-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe, fapt ce pe caz recurentul consideră că nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale”*, Colegiul penal menționează că instanța de apel corect a motivat în decizia sa faptul că Voloșin Ruslan învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (2) lit. b) Cod penal și condamnat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 371 alin. (1) Cod penal urmează a fi achitat din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, ori părăsirea temporară a unității militare cu un alt scop decît cel de a se eschiva de la serviciul militar nu poate fi apreciat ca acțiuni de dezertare, astfel fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Ba mai mult, conform ordinului comandantului unității militare din 20.01.2014, Voloșin Ruslan a fost sancționat în mod disciplinar pentru aceeași faptă de părăsire a unității militare la 4 zile de arest. În speța dată lipsește latura subiectivă a infracțiunii specificate la art.371 alin. (1) Cod penal, care se caracterizează prin intenție directă. La fel lipsește scopul infracțiunii de dezertare care este unul special – scopul eschivării de la serviciul militar definitiv, nu temporar, cum a fost prevăzut de dispozițiile art.246, 247 Cod penal al RM (red.24.03.1961).

Acțiunile descrise în dispozițiile art. 246, 247 Cod penal al RM (red.24.03.1961), nu s-au regăsit în Codul penal al RM Nr. 985-XV din 18.04.2002, rezultă că au fost

dezincriminate de Parlament și în prezent ele pot constitui abateri disciplinare.

Cu privire la argumentul precum că „*instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele administrate legal la faza de urmărire penală și supuse cercetării în cursul procesului, în ambele instanțe de judecată, cum ar fi : declarațiile martorului Cadanțev Evgheni, declarațiile martorului Didilică Petru, declarațiile martorului Grușca Ivan, declarațiile martorului Goriuc Anatolii*”, Colegiul penal îl respinge, deoarece potrivit declarațiilor martorilor Didilică Petru și Goriuc Anatolii se atestă clar nevinovăția lor în săvârșirea infracțiunii incriminate, aceștia afirmând că „*...Voloșin Ruslan și Gîscă Maxim au spus că se duc în oraș pe vre-o 40 minute ca să cumpere țigări..., ei s-au deplasat într-acolo unde au văzut pe cei doi carabinieri în stare de ebrietate, care vorbeau cu taximetriștii cu voce ridicată și cuvinte necenzurate, cerînd de la aceștia țigări....*”.

Referitor la argumentul recurentului precum că „*instanța de judecată nu a dat o apreciere justă și altor probe materiale cercetate în instanța de judecată, care de asemenea dovedesc vinovăția inculpatului*”, Colegiul penal reiterează că instanța de apel în urma analizei ansamblului de probe prezentate, prin cercetarea și verificarea minuțioasă a acestora prin prisma prevederilor art. 101 alin (1) Cod de procedură penală, efectuînd o nouă apreciere a acestora, corect a ajuns la concluzia că Voloșin Ruslan urmează a fi achitat în comiterea infracțiunii imputate lui, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, lipsind latura subiectivă a infracțiunii.

Referitor la argumentul recurentului „*instanța de apel la adoptarea deciziei de achitare în privința inculpatului Voloșin Ruslan, era obligată să invoce în cuprinsul deciziei motivele și respectiv necesitatea reaprecierii suportului probatoriu, relevînd dezacordul cu aprecierea probelor efectuată de către prima instanță*”, Colegiul penal îl respinge și menționează că este opinia subiectivă a recurentului, deoarece instanța de apel a analizat probele prezentate în instanță în conformitate cu prevederile art. 100 alin.(4), art. 101 Cod procedură penală, verificînd toate probele administrate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, Colegiul penal constată că instanța de apel just l-a achitat pe inculpatul Voloșin Ruslan de sub învinuirea înaintată în baza art.371 alin. (1) Cod penal, conform prevederilor art.390 alin (1) pct.3) Cod de procedură penală, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiul invocat de recurent prevăzut la art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Voloșin Ruslan Mugbil Oglî**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **17 martie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecătorii

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin